

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 25. europaudvalgsmøde

Dato: onsdag den 27. februar 2019

Tidspunkt: kl. 12.05

Sted: vær. 2-133

Til stede: Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Peter Hummelgaard Thomsen (S), Nikolaj Villumsen (EL) og Rasmus Nordqvist (ALT).

Desuden deltog: beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsen

Punkt 1. Samråd med beskæftigelsesministeren vedr. sociale sikringsordninger

KOM (2016) 0815

KOM (2016) 0815 – samrådsspørgsmål A

KOM (2016) 0815 – samrådsspørgsmål B

KOM (2016) 0815 – samrådsspørgsmål C

KOM (2016) 0815 – samrådsspørgsmål D

KOM (2016) 0815 – bilag 19 (svar på spm. vedr. modellen for optjening af dagpenge i hhv. Tyskland, Belgien og Sverige)

KOM (2016) 0815 – bilag 15 (Beskæftigelsesministeriets brev

vedrørende tal for sammenlægning og eksport af dagpenge til EU)

EU-note (16) – E 18 (EU-note af 2/2-17)

EUU alm. del (17) – bilag 899 (udvalgsmødereferat side 1084 FO, forhandlingsoplæg forelagt 13/6-18)

NB: Den samlede dialog om alle fire samrådsspørgsmål står under ministerens besvarelse af det sidste spørgsmål.

Samrådsspørgsmål A

Stillet af Peter Hummelgaard Thomsen (S)

Ministeren bedes redegøre for, hvilke konkrete initiativer regeringen planlægger at tage som konsekvens af Rådets og Europa-Parlamentets seneste afstemninger om forordning 883, der giver borgere fra andre EU-lande ret til danske dagpenge efter henholdsvis 1 måneds og 1 dags arbejde i Danmark?

Samrådsspørgsmål B

Stillet af Peter Hummelgaard Thomsen (S)

Ministeren bedes redegøre for, hvordan regeringen vil leve op til valgløftet om at "sikre dagpengeregler, så EU-borgere ikke fremover kan opnå fuld ret til danske dagpenge efter bare få ugers medlemskab af en a-kasse og fuldtidsarbejde i Danmark", som det fremgår af oplægget "Dansk velfærd i Europa" fra 11. juni 2015."

Samrådsspørgsmål C

Stillet af Peter Hummelgaard Thomsen (S)

Ministeren bedes redegøre for status over regeringens arbejde med at "samle en alliance af ligesindede EU-lande som f.eks. Storbritannien, Holland, Tyskland, Østrig og Finland og sammen arbejde for, at EU ikke udvikler sig i retning af en social union", som det fremgår af oplægget "Dansk velfærd i Europa" fra 11. juni 2015.

Samrådsspørgsmål D

Stillet af Peter Hummelgaard Thomsen (S)

Ministeren bedes redegøre for, om han er enig med sin partifælle Morten Løkkegaard, som udtaler, at den danske regering bør overveje at aktivere EU-traktatens artikel 48 med henblik på at beskytte danske velfærdsydelser i lyset af forordning 883. Der henvises til artiklen "EU-parlamentarikere stemmer ja til adgang til dagpenge fra dag ét for vandrende arbejdskraft", bragt på Altinget.dk 11. december 2018.

Peter Hummelgaard Thomsen kvitterede i sin begrundelse for samrådsspørgsmålene for ministerens åbenhed i denne alvorlige sag, der kunne medvirke til at underminere det danske flexicuritysystem. Han ville gerne have en opdatering om sagen og høre om de skridt, regeringen tog for at lande den bedst muligt, navnlig efter at Europa-Parlamentet havde forsøgt at skærpe forordningen yderligere ved at foreslå, at EU-borgere kan få adgang til dagpenge allerede efter 1 dag i et andet land.

Beskæftigelsesministeren: Tak for spørgsmålene. Vi har jo været her før og drøftet det her løbende i Folketingets Europaudvalg på en række møder – og jeg glæder mig til at besvare spørgsmålene.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det er en sag, der optager mig – og også regeringen – rigtig meget. Og som har gjort det i lang tid. Det er ikke nogen hemmelighed, at da vi gik til valg i 2015, sagde vi klart, at vi ville arbejde for at ændre de regler, som er genstand for spørgsmålene i dag. Jeg vil gerne minde om, at siden 2015 har vi arbejdet hårdt for at kunne indeksere børnechecken, og vi udvidede indsatsen med øvrige prioriteter på dagpengeområdet i løbet af 2016.

Vi har været aktive i forhold til den tidlige påvirkning af Kommissionens forslag og opbakning til Storbritannien i forhold til den diskussion, der var dengang om indeksering. Her lykkedes det os bl.a. at påvirke Kommissionen, så den i sit forslag lagde op til en 3-måneders periode, før der kunne opnås ret til dagpenge. Vi har også været særdeles aktive i forhandlingerne i Rådet og senest også i forsøget på at påvirke Europa-Parlamentet. Her er det desværre samlet set op ad bakke, selv om vi jo har opdyrket gode alliancepartnere undervejs.

Jeg selv har rejst sagen i Bruxelles flere gange, og også andre af regeringens ministre, herunder statsministeren, har været med til at løfte sagen.

Men lad mig tage afsæt i de konkrete spørgsmål.

Spørgsmål A:

Den 21. juni 2018 vedtog Rådet sin generelle indstilling, som Danmark sammen med Tyskland, Østrig, Holland og Malta stemte nej til. Luxembourg, Belgien og Cypern afstod fra at stemme. Her lægges der op til, at man kan sammenlægge perioder fra andre EU-lande allerede efter 1 måneds uafbrudt arbejde for adgang til dagpenge. Europa-Parlamentet har, som Peter Hummelgaard også påpeger, i december 2018 besluttet at arbejde for, at man kan sammenlægge perioder fra andre EU-lande efter kun 1 dags arbejde.

I begge situationer vil det kræve, at man opfylder det danske indkomstkrav for ret til dagpenge og i øvrigt har været arbejdsløshedsforsikret i minimum 1 år. 1 dags – eller 1 måneds – arbejde vil altså aldrig i sig selv kunne udløse ret til danske dagpenge.

Sagen forhandles nu mellem Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet i de såkaldte trilogforhandlinger. Det ligger så heller ikke fast, hvor lang en karenstiden bliver – om det udvikler sig til den ene eller den anden model, for det

er det, som forhandlingerne i øjeblikket bl.a. tager afsæt i. Det er heller ikke sikkert, at forhandlingerne kan afsluttes inden europaparlamentsvalget. Det vil jeg gerne give en yderligere status over til Folketingets Europaudvalg og Beskæftigelsesudvalget, når der har været afholdt rådsmøde den 15. marts, hvor det rumænske formandskab vil give en status i forhold til det her spørgsmål – altså om, hvorvidt man kan nå at lave en aftale om forordning 883.

Man må jo sige, at tiden i øjeblikket arbejder mod det rumænske formandskab, forstået på den måde, at lige om lidt løber man tør for tid. Det vil sige, at hvis man ikke har lavet en aftale, inden Europa-Parlamentet stopper i forbindelse med valgkampen, skal man starte forfra i forhold til et nyt parlament.

Men det kan jeg sige meget mere den 15. marts, hvor vi får en nærmere orientering fra det rumænske formandskab og højst sandsynligt også fra Kommissionen. Jeg vil også benytte den 15. marts til at tale med mine kolleger, som jeg har haft et tæt samarbejde med – fra en række lande.

Vi har jo også undervejs lavet et aktivt lobbyarbejde, som vi også har nævnt. Det har haft til formål at påvirke Kommissionen til at tage forslaget om en 3- måneders karensperiode med i det oprindelige forslag.

I forhandlingerne har vi også presset på – og gør det fortsat – for en karensperiode på 3 måneder. Det gør vi både via formelle og uformelle kanaler og på alle tænkelige niveauer. Jeg har bl.a. været i Bruxelles for at tale med både danske og andre centrale europaparlamentsmedlemmer for at prøve at påvirke Parlamentet i dansk retning. I efteråret brugte jeg en hel dag i Bruxelles for at tale med danske europaparlamentsmedlemmer og også dem, der sidder i Beskæftigelsesudvalget og varetager forhandlingerne fra Europa-Parlamentets side.

Jeg vil også gerne i dag kvittere for, at de danske europaparlamentarikere – da vi mødtes – gav håndslag på, at vi i fællesskab skulle trække i dansk retning på tværs af langt de fleste partier. Der var et meget stort fremmøde til det møde, som vi havde.

Desværre må vi også erkende, at det ikke er en stærk prioritet for mange andre lande, da langt de fleste EU-lande i dag har 1 dags karensperiode. Jeg vil gerne slå fast, at hvis Europa-Parlamentets forslag om 1 dags karens skulle ende med at blive vedtaget, vil regeringen naturligvis træffe kontrolforanstaltninger for at undgå misbrug. Men det er altså for tidligt at drage en konklusion om, hvor vi ender.

Spørgsmål B:

Med oplægget "Dansk velfærd i Europa" gjorde vi det sammen med de øvrige partier bag oplægget klart, at vi ville indlede arbejdet for at sikre, at danske velfærdsydelse forbliver i Danmark og går til dem, som arbejder, bor og bidrager til Danmark. Vi var enige om, hvilken retning vi ønskede at arbejde for i Danmark og i EU, herunder i forhold til, hvor hurtigt der kan opnås adgang til danske dagpenge, som spørgeren også refererer til.

Det har ikke bare været løse strøtanker, men noget vi har skrevet ind i regeringsgrundlaget for både den nuværende og også den forrige regering. Og det er noget, vi har arbejdet særdeles aktivt for at trække i retning af i det europæiske samarbejde.

Hvis du spørger til denne sag i Bruxelles, tror jeg ikke, at der er nogen, der er i tvivl om, at Danmark er gået i front og har sat en dagsorden.

Spørgsmål C:

Det bringer mig videre til spørgsmål C, for som sagt har vi været særdeles aktive for at danne alliancer med ligesindede lande. Fra dansk side har regeringen presset på for en mulig indeksering af børnechecken. Vi startede – vil jeg gerne genkalde – med at stå stort set alene med den dagsorden, men er det er lykkedes os at få etableret en alliance med bl.a. Tyskland, Irland, Østrig og Holland.

Det har vist sig på nuværende tidspunkt ikke at være nok – men det er trods alt et skridt i den rigtige retning.

Vi har også samlet en alliance af ligesindede lande på dagpengeområdet bestående af Tyskland, Østrig, Belgien, Luxembourg og Holland.

Spørgsmål D:

Det bringer mig videre til spørgsmålet om Morten Løkkegaard. Ligesom Morten Løkkegaard er jeg også langt fra tilfreds med udviklingen i forhandlingerne. Men når det er sagt, er det min vurdering, at vi ikke er i en situation, hvor det er relevant at drøfte traktatens artikel 48 – altså den såkaldte nødbremse.

Nødbremsen er det uformelle ord for at suspendere den almindelige lovgivningsprocedure ved at bringe sagen op på Det Europæiske Råd. Det kræver, at en sag berører vigtige aspekter af landets sociale sikringsystem.

Vi synes sammen med et stort flertal i Folketinget, at det er en politisk meget væsentlig sag. Men hvis vi ser isoleret på økonomien, er det svært på nuvæ-

rende tidspunkt at argumentere for, at det rykker grundlæggende ved vores sociale sikringsystem, da Rådets generelle indstilling er estimeret til at medføre merudgifter på ca. 170 mio. kr. årligt for Danmark.

Til sammenligning skønnes udgifterne i 2018 til folkepension, efterløn, syge- og barseldagpenge samt arbejdsløshedsdagpenge tilsammen at udgøre omkring 180 mia. kr. årligt.

Jeg noterer mig også, at Morten Løkkegaard har sagt, at Danmark skal forsøge at anvende artikel 48, hvis de nye regler kan slå et alvorligt hul i statsbudgettet. Der mener jeg som sagt ikke vi er på nuværende tidspunkt, når det drejer sig om den økonomiske side af sagen.

Regeringens prioriteter i forhandlingerne om forordning 883 har jo heller ikke været drevet af økonomiske hensyn i sig selv, men netop af hensynet til at sikre mere rimelighed og også fornuft i reglerne. I bund og grund sund fornuft.

Det, at vi ikke finder det relevant at aktivere nødbremsen, betyder altså på ingen måde, at regeringen ikke tager sagen særdeles alvorligt og også bruger vores kræfter på at tage alle de instrumenter vi kan i brug for at påvirke forhandlingerne.

Der er ud over mig adskillige ministre, der har været i byen i flere lande med vores argumenter over for bl.a. ministre, statsledere, kommissærer og europaparlamentarikere. Derudover gør vores ambassade i Bruxelles også et kæmpe arbejde. Vi har fremsat ændringsforslag, taget initiativ til breve, erklæringer og i det hele taget gjort en yderst aktiv indsats for at danne alliancer med andre lande. Derfor kommer vi også til at forfølge denne her sag helt frem til, at man så måtte nå frem til en beslutning.

Men som sagt – den endelige konklusion om, hvor langt vi er, kan jeg give et mere fyldestgørende billede af efter mødet den 15. marts i Bruxelles.

Peter Hummelgaard Thomsen påpegede, at han muligvis godt kunne have henvist til et spørgsmål stillet af Finn Sørensen om artikel 48, men at diskussionen var interessant: Hvornår noget er et tilpas stort indgreb i den danske arbejdsløshedsmodel til at trække nødbremsen. Kunne ministeren sige, hvad der skulle til for, at regeringen ville gøre brug af artikel 48? Socialdemokratiet var ikke selv nået til en konklusion.

Ministeren sagde, at der var håb for, at man ikke kunne nå at lave en aftale om forordningen inden europaparlamentsvalget. Var der noget, regeringen – med et amerikansk udtryk – kunne gøre for at agere som filibuster?

Rasmus Nordqvist mente, at man måtte granske i baggrunden for forslaget: Var det stillet for at ødelægge flexicuritymodellen eller for at beskytte arbejdstagere, der færdes i forskellige EU-lande? Man bør undgå, at arbejdstagere falder imellem to stole, så de ikke er beskyttet i hverken det ene eller det andet land. Hvordan havde regeringen tænkt sig at gribe det an at medvirke til at beskytte arbejdstagere?

Beskæftigelsesministeren var enig med Peter Hummelgaard Thomsen i, at det var relevant at tage sagen op – også fordi det hang sammen med flere andre aktuelle spørgsmål på beskæftigelsesområdet om, hvor initiativretten skal være, og hvordan landenes beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitik bliver påvirket. Man havde netop diskuteret orlovsdirektivet. Fra dansk side havde man været meget kritisk over for barselslovgivning, men beslutningen var truffet, og det måtte man tage til efterretning.

Regeringen vurderede på nuværende tidspunkt ikke, at artikel 48 kunne bringes i anvendelse, for sagen havde ikke en tilstrækkeligt stor samfundsøkonomisk betydning for landet. Han kunne ikke sætte kroner og øre på, hvor stort et beløb der skulle være tale om. På spørgsmålet om, hvorvidt man kunne satse på, at man løb tør for tid, sagde ministeren, at der ikke var en amerikansk filibustermodel på bordet. En underskriftsindsamling før jul betød, at man fik en afstemning i Parlamentet, der var relativ tæt, men det var et udtryk for, at europaparlamentarikere havde samlet underskrifter nok til at bringe sagen til afstemning. Der var delte meninger alt efter parti og land. Efter rådsmødet ville ministeren være i stand til at give et mere klart svar på et oplyst grundlag. Han kunne sørge for en skriftlig orientering eller invitere udvalget til et møde. Hans vurdering var, at aftalen skulle landes inden påske, ellers løb man tør for tid.

Rasmus Nordqvist havde kommenteret grundtanken bag forslaget og jo, ministeren syntes, der var gode elementer i det, men det ændrede ikke ved, at der også var flere kritisable dele. Han delte Peter Hummelgaard Thomsens bekymring for, at man risikerede at bringe de nationale arbejdsmarkedsmodeller under pres. Et formål om mere viden og samarbejde mellem landene var godt, men fra dansk side var man meget på vagt over for, om det handlede om at få et overnationalt arbejdsmarkedstilsyn. Man skal stå vagt om det danske arbejdsmarkedstilsyn og passe på ikke at afgive indflydelse på, at der kan laves danske modeller baseret på danske traditioner for løsninger for arbejdsmarkedets parter. I Danmark er der f.eks. ikke lovgivning om mindsteløn som i andre EU-lande, så man tog afsæt i nogle forskellige modeller for landene.

Søren Søndergaard sagde, at der umiddelbart ikke lod til at være store merudgifter for Danmark ved forslaget, men det kunne jo ændre sig. Kunne ministeren i den forbindelse ikke udbygge, hvad der mentes med kontrolforanstaltninger? Der er jo ikke noget ulovligt ved at ansætte folk fra udlandet til en opgave af 1-2 ugers varighed og ved, at de personer bliver f.eks. 6 måneder i Danmark uden meldepligt og modtager fulde dagpenge. Så hvad ville man kontrollere ud over, at der ikke var tale om ikkeeksisterende job? Det ville ikke undre ham, at kriminelle hurtigt fandt ud af at kreere et lovligt system, hvor det ulovlige så ville bestå i at tvinge mennesker, der tager job i Danmark og får fulde dagpenge, til efterfølgende at betale en del af pengene tilbage til dem – ligesom det var sket for italienske og portugisiske arbejdere på Københavns Metro.

Søren Søndergaard spurgte også ministeren om, hvorvidt en aktivering af artikel 48 ville medvirke til, at forordningen ikke blev vedtaget.

Beskæftigelsesministeren citerede i sit svar angående brugen af artikel 48: "Hvis et medlem af Rådet erklærer, at et udkast til en lovgivningsmæssig retsakt, som nævnt i stk. 1, vil berøre vigtige aspekter af den pågældende medlemsstats sociale sikringssystem, herunder anvendelsesområde, omkostninger og økonomisk struktur, eller berøre dette systems finansielle balance, kan medlemmet anmode om, at spørgsmålet forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes den almindelige lovgivningsprocedure. Efter drøftelse skal DER inden 4 måneder efter denne suspension enten forelægge Rådet udkastet på ny, hvilket bringer suspensionen af den almindelige lovgivningsprocedure til ophør, eller undlade at handle eller anmode Kommissionen om at forelægge et nyt forslag."

Hvad angik spørgsmålet fra Søren Søndergaard om kontrolforanstaltninger, henviste ministeren til et svar fra december til Finn Sørensen på et lignende spørgsmål: "Hvis man kommer til Danmark og mister jobbet efter en kort periode, vil der være grundlag for at undersøge, om der er tale om et job konstrueret alene med det formål at opnå ret til dagpenge." Såfremt Europa-Parlamentets forslag blev vedtaget, ville regeringen træffe foranstaltninger. Ministeren bekræftede, at det ikke var let at kontrollere, for kreativiteten er stor. Man kan gennemgå ansættelseskontrakter og anden dokumentation for at sikre sig, at der er tale om reelle job. Ministeren havde ugen inden inviteret repræsentanter for 3F til et møde, hvor forbundet præsenterede nogle sager om beløb i ansættelseskontrakter, der ikke svarer til udbetalte beløb, eller hvor der konstrueres bagudrettede ansættelseskontrakter for at få pengene til at passe. Spørgsmålet om ansættelseskontrakter var f.eks. også relevant for metroarbejdet, og sådanne spørgsmål fortjente i det hele taget mere politisk opmærksomhed.

Ministeren konkluderede, at man fra dansk side ville gøre sit bedste for, at det ikke lykkedes at nå frem til en aftale inden valget. Man kunne måske sige, at målet var "at forhindre, at det blev vedtaget", men i ministerens optik var det for at sikre noget langt bedre end det, der nu lå på bordet.

Rasmus Nordqvist slog fast, at det handlede om at sikre retten til den frie bevægelighed og til at tage job i andre lande. Et fælles system skal skabe det sikkerhedsnet for arbejdstagere. Hvordan ville det komme til at se ud, hvis Danmark fik sin vilje, og man fik så lang optjeningsperiode som muligt? Hvis man får job i Frankrig, og der er en karantæne på 3 måneder, før den sociale sikkerhedsklausul gælder, hvordan skal arbejdstageren så støttes, hvis vedkommende mister jobbet? Og kunne han få bekræftet, at det er ulovligt at udnytte andre mennesker? Det lød, som om man ville lave en forordning med det formål at gøre det lettere at udnytte mennesker. Men det handlede jo om at beskytte arbejdstagere, trods de udfordringer det måtte give. Kontrol kunne være besværligt, men det måtte gøres.

Nikolaj Villumsen roste ministeren for at tage sagen seriøst. Problemet var, at EU ikke respekterer indretningen af de nationale velfærdssystemer og arbejdsmarkeder. Det skaber stor forskelsbehandling mellem lønmodtagere: Danske lønmodtagere skal være medlem af en a-kasse i 12 måneder for at optjene dagpengere, mens der var lagt op til 3 måneder eller endnu kortere tid, hvis man er fra et andet land. Det var uacceptabelt. Selv ved at påkalde sig artikel 48 kunne Danmark ikke vide sig sikker på en sejr, for når trilogforhandlingerne var færdige, var beslutningen vel truffet? Det var vel ikke sådan, at Danmark, hvis merudgifterne forbundet med forslaget pludselig viste sig at vokse, så på det tidspunkt kunne vælges at gøre brug af artikel 48?

Peter Hummelgaard Thomsen påpegede, at som ministeren også havde nævnt, får man ikke uden videre får dagpenge efter 1 dag eller efter 1 måned – man skulle stadig skulle have optjent retten i 1 år ved at have været del af arbejdsløshedsforsikring. Men ville ministeren ikke sige, at der var meget stor forskel på arbejdsløshedsforsikringer i EU? Og at det i sig selv kunne være ensbetydende med, at man kan få dagpenge hurtigt?

Beskæftigelsesministeren bekræftede Peter Hummelgaard Thomsens formodning. Det var netop derfor, at han i sin besvarelse af samrådsspørgsmålene sagde, at uanset hvad man måtte ende med, ville det kræve, at man opfylder det danske indkomstkra for ret til dagpenge og i øvrigt har været arbejdsløshedsforsikret i 1 år. Når der kom en beslutning, skulle der laves et stort arbejde for at implementere nye regler. Her henviste ministeren til diskussionen om L 133 om opholdskrav og optjening af dagpengere for borgere uden for EU, hvor

man også konstaterede, at man kan lave politiske aftaler, men når man dykker ned i den tekniske side af det, bliver det meget besværligt.

Det var korrekt, sagde ministeren til Nikolaj Villumsen, at artikel 48 ikke kunne bringes i spil, når der først var en aftale på bordet. Danmark havde som sagt ikke aktuelle planer om at aktivere artikel 48, men havde heller ikke afvist det helt og holdent, hvis det skulle blive nødvendigt.

Ministeren mindede Rasmus Nordqvist om Padborgsagen, hvor tredjelandsborgere kom til Polen og rejste videre inden for EU for at arbejde. Der var brug for en fælles europæisk løsningsmodel for at sikre, at der ikke blev spekuleret på den måde. En ting er lønningsniveauet; en anden er, om der er tale om reelle job og selskaber. Spørgsmålet om, hvordan arbejdstager kan vandre i EU, var relevant, men man skulle undgå at underminere landenes arbejdsmarkedsmodeller. Ministeren var indforstået med intentionen om at ville forbedre vilkårene for arbejdstagere, men landene anskuede 883 forskelligt. Arbejdstagere vil altid været sikret i ét land; så kunne man diskutere, hvordan man blev det. Der var også hele grænsegængerdiskussionen. Ministeren var således kritisk over for dele af 883, men han anså det for fornuftigt at arbejde fælles om at forbedre flere vilkår. Fra dansk side havde man stemt imod forslaget, fordi flere ting bevægede sig i den forkert retning og medvirkede til, at Danmark ikke kunne stå på mål for det samlede forslag. Det var blevet sagt højt og tydeligt.

Søren Søndergaard beklagede, at han bragte kriminalitet ind, for pointen var netop, at man kan lave massevis af job af 1 uges varighed helt lovligt, og at det vil være lovligt for EU-borgere at tage disse job og få dansk understøttelse, når de har udført det. Ministeren erkendte problemet i, at når Danmark eventuelt ville trække i nødbremsen, ville det være for sent. Ministeren sagde også, at han ikke havde udelukket at gøre det før sagens afslutning. Betød det, at han stod klar? Hvis der f.eks. blev indkaldt til trillogforhandlinger, hvor man forventede, at der ville blive indgået en aftale, var det så der, ministeren ville påberåbe sig artikel 48?

Rasmus Nordqvist syntes, at det var vigtigt at have fokus på målet: beskyttelse af arbejdstagere. Man kunne måske synes, at det var en dårlig løsning politisk, men hvad så? Hvordan var det for arbejdstagere, der rejser ud til et land, hvor der er karenperiode på 3 måneder? Det virkede for nemt at sige, at det danske system var perfekt, for hvordan beskytter man danske statsborgere, der har betalt til a-kasse i mange år, men som rejser til andre lande og falder under et andet system?

Beskæftigelsesministeren havde ingen ambition om at gøre brug af artikel 48 nu, men det var rigtigt, at man skulle følge nøje med, hvis man valgte at bruge

den. Rasmus Nordqvist ville gerne nuancere diskussionen. Det havde ministeren respekt for, men der er stor forskel på arbejdsmarkedsmodeller, kompensationsgrader og på, hvordan landene tager hånd om andre EU-borgere. Han anerkendte, at en del af 883 ville medføre forbedringer for den vandrende arbejdskraft, men han var skeptisk over for, om landene nu også kan vide sig sikre på, at arbejdstagere, der modtager dagpenge, nu også står til rådighed for et jobcenter i et andet land. Man skulle blive bedre til at sørge for, at dem, der modtager danske dagpenge, nu også står til rådighed. Ministeren var ikke overbevist om, at man kunne føre den nødvendige kontrol, og forslaget gav ham stof til eftertanke om, hvad man kan gøre nationalt. Men nogen glødende tilhænger af forordning 883 ville han ikke blive.

Nikolaj Villumsen spurgte om, hvorvidt årsagen til, at regeringen ikke havde tænkt sig at gøre brug af artikel 48, var, at den mente, at andre EU-lande ikke gør brug af artiklen – eller fordi man politisk valgte ikke at bruge den?

Peter Hummelgaard Thomsen takkede ministeren for invitationen til en orientering efter det næste rådsmøde. Han var af den opfattelse, at sagen var meget vigtig for arbejdsmarkedsmodellen og vigtigere end det kommende folketingsvalgkamp etc. Han så derfor frem til at høre mere.

Beskæftigelsesministeren ville foranstalte et orienteringsmøde i ugen efter rådsmødet. Til Nikolaj Villumsen sagde ministeren, at han ville lave et skriftligt svar om overvejelserne angående artikel 48.

Mødet sluttede kl. 13.00.